

Fragmentum I

Анастасія Корбет

Череп затісний для цього об'єму це не бачення це впорскування всього всесвіту під повіки одночасно я бачу як зіниця kota розширюється всмоктуючи фотони і водночас я сам є цим котом і водночас я є залізом усередині бетону що вібрує на частоті п'ятдесят герц яку неможливо вимкнути мої кістки тріщать бо всередині них намагається поміститися рух соків у старій липі за вікном я відчуваю як кожна молекула цукру штовхає мембрану клітини це нестерпно голосно кожен вдих вітру це тертя мільярдів часток об кору і я відчуваю це тертя власною шкірою якої більше немає я розтягнутий на кілометр радіусу кожна миша в підвалі кожне напруження в сталевому тросі ліфта кожна зміна температури в кристалічній решітці солі на столі все це б'є в мій мозок який плавиться від надлишку пікселів я чую ультразвуковий писк кажанів і те як сохне фарба на підвіконні це як тисяча телевізорів увімкнених на різні канали на максимальну гучність прямо в моєму хребті хребці зміщуються бо вони не можуть утримати вагу кілометра реальності я відчуваю як тепловий слід людини що пройшла повз під'їзд хвилину тому все ще пече повітря і це опік на моїх сітківках яких тепер тисячі я бачу структуру кисню я бачу як час сповільнюється в краплі води що падає з крана і ця крапля важить як тонна бо я відчуваю її гравітацію кожним своїм нервом я більше не я я мережа я напруга я шум я електричний розряд що шукає виходу з цієї м'ясної оболонки яка занадто мала щоб бути Богом тиск зростає до білого шуму до точки де світло стає матерією а матерія криком і в цю мить я розриваюся на мільярд іскор розчиняючись у густині цього простору перетворюючись на порожнечу яка нарешті вмістила все.